

Sygn. akt II K 594/18

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2020r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Sylwia Rolirad - Majewska

Protokolant : Paulina Szewczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w (...)

po rozpoznaniu w dniach 10.07.18r.,12.10.18r.,21.12.18r.,11.01.19r., 27.06.19r., 08.11.19r., oraz 17.01.2020 roku, s p r a w y

K. N. syna Z. i E. zd. M., urodzonego (...) w S., zam. (...)/(...), (...)-(...) J., PESEL: (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 23 listopada 2017r. w miejscowości B. w sposób nieumyślny naruszył przepisy art. 3 ust. 1 i art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki C. o nr rej. (...) podczas manewru wymijania z samochodem ciężarowym nie zachował należytej ostrożności i częściowo zjechał na gruntowe pobocze, utracił panowanie nad pojazdem, co skutkowało przemieszczeniem pojazdu w lewo poza jezdnię i uderzeniem w przydrożne drzewo, w następstwie czego pasażerka w/w samochodu E. N. w skutek odniesionych urazów wielonarządowych ciała poniosła śmierć na miejscu zaś R. N. (1) doznał złamania kości udowej prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej dni 7

tj. o czyn z art. 177 § 1 i 2 kk

o r z e k a:

1. uniewinnia oskarżonego K. N. od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu
2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

/-/ SSR Sylwia Rolirad – Majewska

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 594/18	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może			

<p>ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>1.1. <u>Fakty uznane za udowodnione</u></p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	K. N.	<p>Oskarżony stanął pod zarzutem popełnienia czynu z art. 177§1 i 2 k.k. a polegającego na tym, że:</p> <p>w dniu 23 listopada 2017r. w miejscowości B. w sposób nieumyślny naruszył przepisy art. 3 ust. 1 i art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki (...) o nr rej. (...) podczas manewru wymijania z samochodem ciężarowym nie zachował należytej ostrożności i częściowo zjechał na</p>	

		<p>gruntowe pobocze, utracił panowanie nad pojazdem, co skutkowało przemieszczeniem pojazdu w lewo poza jezdnię i uderzeniem w przydrożne drzewo, w następstwie czego pasażerka w/w samochodu E. N. w skutek odniesionych urazów wielonarządowych ciała poniosła śmierć na miejscu zaś R. N. (1) doznał złamania kości udowej prawej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej dni 7</p>	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. K. N. uprawnienie do kierowania pojazdami, do których kierowania uprawnia prawo jazdy Kat. B posiadał od 02.12.2015 r.	informacja (...)	k. 223	
2. W dniu 23.11.2017 r. ok. godz. 7.00 K. N. wraz z matką E. N. i siostrą R. N. (1) wyjechali z domu. Wymienione miały jechać do T. na wizytę lekarską, która umówiona została na godz. 11.00, natomiast K. N. miał się spotkać z kolegą w K.. Wymienieni jechali samochodem marki C. (...), kierował K. N., E. N. siedziała z przodu obok	zeznania R. N.	k. 61-62	

<p>kierowcy, natomiast z tyłu za kierującym siedziała R. N. (1). Pogoda była dobra, było chłodno, nie padał deszcz, szosa była lekko wilgotna, temperatura dodatnia. Wymienieni jechali od strony S. w kierunku K.. Droga znana była kierującemu. Przed wjechaniem na łuk drogi poprzedzający skrzyżowanie drogi K. - S. a B. K. N. zwolnił.</p>			
<p>wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>k. 185-186 k. 239-v</p>		
<p>3. Z przeciwnego kierunku tj. od strony K. w stronę S. poruszał się samochód ciężarowy - nauka jazdy. Za kierownicą pojazdu siedział kursant - Ł. M. (1), obok niego instruktor - T. S. (1). Pojazd nie był wyposażony w rejestrator.</p>	<p>zeznania Ł. M. (1)</p>		
<p>zeznania T. S. (1)</p>			
<p>4. W pewnym momencie, po przejechaniu łuku drogi, gdzie obowiązywała prędkość do 70 km/h , minięciu skrzyżowania drogi na B., gdzie prędkość dozwolona wynosiła już 90 km/h K. N. zauważył zjeżdżający do osi jezdni pojazd ciężarowy nauki jazdy kierowany przez Ł. M. (1). Odległość od tego pojazdu zmusiła K.</p>	<p>zeznania R. N.</p>	<p>k.61-63 k. 266-267v</p>	

<p>N. do podjęcia manewru obronnego polegającego na odbiciu w prawą stronę, skutkiem czego złapał on pobocze. Na pobocze zjechał jako pierwszy. Różnica wysokość podłoża spowodowała, iż utracił on panowanie nad pojazdem, po wjechaniu na drogę przejechał oba pasy jezdni po czym uderzył w drzewo stojące po przeciwnej do jego kierunku jazdy stronie. Pojazd prawym bokiem odbił się od drzewa i zaczął obracać się po czym zatrzymał na pasie ruchu przeciwnym do kierunku jazdy. Nie doszło do kontaktu z pojazdem ciężarowym, który pojechał dalej, pojazdy minęły się bezkolizyjnie. Prędkość (...) nie była nadmierna, nie przekraczała dopuszczalnej. Natomiast nie ustalono prędkość pojazdu ciężarowego.</p>			
<p>zeznania A. M.</p>	<p>k. 20v k. 240-v</p>		
<p>materiał poglądowy</p>	<p>k. 68-94</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>k. 186 k. 239v-240</p>		
<p>dokumentacja fotograficzna szkic ogólny</p>	<p>k. 355</p>		

opinia pisemna i ustna biegłego P. A. - wariant II	k. 397-418		
5. Około godziny 7.45 z miejsca swojego zamieszkania wyjechał S. R.. Dojeżdżając od strony B. do skrzyżowania z drogą K. - S. , zatrzymał się. Zauważył zwalniający pojazd O. (...), który ostatecznie zatrzymał się. Wówczas S. R. skręcił w prawo w kierunku K.. Zauważył stojące na środku jezdni rozbite auto. Wezwał pomoc dzwoniąc po nr (...). W samochodzie dwie osoby dawały znaki życia. Żadnych innych pojazdów nie widział. Był pierwszą osobą, która najechała na ten wypadek.	zeznania S. R.	k. 49-50 k. 244	
6. W przebiegu zdarzenia śmierć na miejscu poniosła E. N., obrażeń ciała doznali również R. N. (1) i K. N., których przewieziono do szpitala. R. N. (1) doznała obrażeń ciała w postaci złamania kości udowej, które to obrażenia naruszyły w ujęciu kodeksowym czynności narządów jej ciała na okres przekraczający 7 dni.	protokół zewnętrznych oględzin zwłok	k. 54-57	
dokumentacja medyczna	k. 115		
opinia sądowo - lekarska (...) w T.	k. 120- 123		

	k. 124		
opinia sądowo - lekarska	k. 125		
7. Na miejsce przybył patrol Policji, podjęto czynności do wypadku. Wstępnie ustalono, iż kierujący pojazdem marki (...)na prostym odcinku drogi zjechał na pobocze, po czym stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w drzewo. Przeprowadzono oględziny pojazdu (...)o nr rej. (...), oględziny miejsca wypadku. Oględziny miejsca rozpoczęto godz. 9.10, temperatura powietrza 10 C, jezdnia mokra po opadach deszczu. Jezdnia w rejonie wypadku posiada nawierzchnię asfaltową o szerokości 5,0 m, podzielona na dwa pasy ruchu, oś jezdni nie wyznaczona. Po obu stronach jezdni pobocze nieutwardzone, usytuowane względem jedni od 7 do 10 cm niżej. Wzdłuż poboczy rosły drzewa. Oznaczono (...), (...) (...) i (...). Na lewym poboczu w odległości 103,4 m przed (...) ujawniono ślad toczenia koła, ślad przebiegał równolegle do krawędzi jezdni posiadał szerokość 32 cm, kończył się w odległości 79,4 m przed (...). Szerokość śladu - 32 cm. Na lewym poboczu i krawędzi	protokół oględzin	k. 2-3 k. 4-7	

<p>jezdni w odległości 68,2 m przed (...) ujawniono ślad toczenia koła, który przebiegał ukośnie w lewo i kończył się w odległości 64,3 m przed (...) i w odległości 6,22 od (...). Na lewym poboczu w odległości 62,2 m. przed (...) i w odległości 5,65 m od (...) ujawniono ślad złobienia, ślad przebiegał ukośnie w lewo i kończył się w odległości 62,2 m przez (...) i 5,96 m przed (...). Na lewym poboczu w odległości 59,9 m przed (...) (...)w odległości 6,5 m od (...) (...) rosło przydrożne drzewo o szarości pnia 1,1 m, które posiadało uszkodzenia kory na wysokości 1,7 m od strony południowej. Na prawym poboczu na krawędzi jezdni w odległości 113,5 m przed (...) ujawniono ślad fragmentaryczny toczącego się koła naniesiony błotem, który kończy się w odległości 94,8 m przed (...).</p>			
karta wypadku	k. 8		
szkic ogólny	k. 95		
notatka	k.1		
zeznania M. K.	k. 297 v		
zeznania K. B.	k. 298-v		
8.	protokół badania stanu trzeźwości	k. 24	

K. N. był trzeźwy.			
opinia z badań	k. 97		
9. Oględziny pojazdu ciężarowego marki M. i naczepy (...) przeprowadzono w dniu 24.11.2017 r. Pojazd M. w chwili oględzin wyposażony był na przedniej osi w opony marki (...) o rozmiarze (...), nie ustalono rzeczywistej szerokości ogumienia. Ponownych oględzin dokonano 21.01.2019 r. Szerokość czoła bieżnika opon pojazdu M. (...) cm, bieżnik z napisem (...). Były to inne opony niżli w dniu wypadku. Opony z dnia wypadku oddane zostały do utylizacji bądź znajdują się na terenie zakładu wulkanizacji przy czym nie sposób ustalić, które to były.	protokół oględzin	k. 40-41 k. 42-43	
materiał poglądowy	k. 44-47 k. 338-350		
zeznania T. S. (1)	k. 476 v		
zeznania J. S.	k. 477v		
10. Stan techniczny pojazdu C. nie miał wpływu na zaistnienie wypadku drogowego.	opinia z przeprowadzonych badań	k. 107	

protokół oględzin pojazdu	k. 108-111		
11. R. N. (1) jest w stanie prawidłowo postrzegać i odtwarzać postrzeżenia, w czasie składania zeznań nie stwierdzono występowania zaburzeń spostrzegania, które byłyby motywowane psychopatologicznie, biegły psycholog nie dopatrywał się w jej wypowiedziach treści zmyślonych czy wyuczonych	opinia sądowo - psychologiczna	k. 296 akt	
12. K. N. nie był w przeszłości karany.	informacja K.	k. 183 k. 217 k. 473	
1.2. <u>Fakty uznane za nieudowodnione</u>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	K. N.		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Brak wniosku o ściganie pochodzącego od R. N..	oświadczenie	k. 181 k. 237	

zeznania R. N.	k. 266v		
2. Brak podstaw do przyjęcia, iż K. N. naruszył przepisy art. 3 ust 1 i 23 ust1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując pojazdem (...) podczas manewru wymijania z samochodem ciężarowym nie zachował należytej ostrożności czym doprowadził do wypadku	brak wiarygodnych dowodów na potwierdzenie tej tezy aktu oskarżenia , która opierała się na opinii biegłego A., oraz zeznaniach Ł. M. i T. S.		
opinia pisemna i ustna biegłego P. A. - w wariantcie II	k. 397-418 k. 466-468		
2. OCena DOWOdów			
2.1. <u>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonego	Analizując wyjaśnienia oskarżonego w kontekście całokształtu materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż muszą one zostać uwzględnione jako wiarygodne, z zastrzeżeniem dotyczącym powypadkowego położenia pojazdu. W sprawie istniało szereg, nie dających się usunąć wątpliwości, które nie zostały wyjaśnione na etapie postępowania	

przygotowawczego, tak w zakresie zgromadzenia dowodów jak również opiniowania przez biegłego z zakresu ruchu drogowego. Okoliczności te zobligowały Sąd do rozstrzygnięcia wszelkich takich wątpliwości na korzyść oskarżonego. Poza tym wyjaśnienia oskarżonego wsparte zostały zeznaniami R. N., A. M. i nie zostały skutecznie podważone zeznaniami T. S. (1) i Ł. M. (1). Wersja wskazana przez oskarżonego była prawdopodobna, jak wskazał biegły P. A. i wykluczyć się jej nie dało. Zdaniem Sądu oskarżony składając wyjaśnienia wskazał jak według jego pamięci zdarzenie przebiegało. Na etapie rozprawy wszelkie wątpliwości wyjaśnił, w szczególności dotyczące miejsca mijania się z samochodem ciężarowym. Wskazał, iż miało to miejsce za zakrętem, za skrzyżowaniem, patrząc w jego kierunku jazdy. Jednocześnie sprecyzował, iż wskazując na zmniejszenie prędkości, odnosił to do łuku drogi poprzedzającego odcinek na którym doszło do wypadku. Co do powypadkowego położenia pojazdu wyjaśnienia oskarżonego sprzeczne były z zeznaniami świadków- S. R., policjantów oraz dokumentacją w postaci

		protokołów oględzin, dokumentacją fotograficzną i jako takie nie mogły zostać uwzględnione.
zeznania R. N.	<p>Zeznania tego świadka zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Wymieniona poza oskarżonym była jedynym świadkiem zdarzenia, opisała przebieg wypadku podając w tym zakresie konsekwentnie. Co istotne relacja R. N. co do przebiegu zdarzenia i udziału w nim pojazdu ciężarowego nauki jazdy była cały czas spójna. Wymieniona już w relacji złożonej A. M. podała, że samochód ciężarowy zaczął zjeżdżać do środka, skutkiem czego oskarżony zareagował i "złapał pobocze". Taką relację przedstawiła również składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem. Nadto zważyć należy, iż A. M. podał, że w tamtym czasie znał relację jedynie od R. N., więc nie sposób uznać, iż wymieniona uzgodniła wersję z oskarżonym. Wprawdzie R. N. (1) jest siostrą oskarżonego i z tego tytułu przyjęć można byłoby, że miała interes w złożeniu zeznań określonej treści, jednakże w świetle okoliczności sprawy uznać należy ten interes za pozorny. Relacje rodzeństwa co wynika, z depozycji samej</p>	

R. N. i A. M., są trudne. Wymieniona w wypadku straciła matkę, więc naturalnym byłoby uznanie, iż może mieć ona pretensje i żal do brata, który w czasie zdarzenia kierował pojazdem, nie mniej jednak w żadnym fragmencie swoich zeznań nie wskazuje ona na zawinienie oskarżonego. Przeciwnie podaje zgodnie z nim, a ich wersji wykluczyć nie sposób, zwłaszcza iż znajduje potwierdzenie nie tylko w opinii biegłego P. A., ale również w dowodach rzeczowych w postaci śladów ujawnionych w toku oględzin miejsca wypadku. Jednocześnie R. N. (1) wszelki wątpliwości, w szczególności co do określenia miejsca wypadku wyjaśniła, podała w sposób zgodny z relacjami oskarżonego. Świadek uwypukliła, iż brat musiał (...) „jakoś ominąć”, był on na tyle blisko, że manewr jakiś musiał wykonać bo jechali na "czołówkę". Jednocześnie świadek wskazała, iż miała dobrą możliwość obserwacji drogi, wskazała już w pierwszych zeznaniach takie szczegóły, co do pojazdu ciężarowego, że nie sposób było zeznań tych nie uznać. Świadek, pomimo choroby, co wynika z opinii biegłej psycholog A. R. była w stanie postrzegać

	i prawidłowo odtwarzać postrzeżenia.	
zeznania A. M.	<p>Zeznania tego świadka zasługiwał na uwzględnienie.</p> <p>Wymieniony wprowadzenie był świadkiem zdarzenia, a relacje swoje opierał głównie na oświadczeniach R. N., nie mniej jednak zeznania jego były jasne, rzeczowe. W ocenie Sądu świadek zachował wszelką możliwą obiektywność, względem oskarżonego jak i okoliczności samego zdarzenia. Wymieniony jako brat zmarłej pokrzywdzonej mógł dążyć do obciążenia oskarżonego, jednakże tego nie czynił, zwłaszcza iż nie miał ku temu podstaw faktycznych. Relacja tego świadka zgodna była z relacjami R. N.. Nadto świadek podkreślił, iż od początku relacja R. N. zgodna była z relacjami oskarżonego, przedstawiali oni jedną wersję zdarzeń, a właściwiej oskarżony nie przeczył wersji o której mówiła R. N. (1). To świadek przekazał policjantom informację, o pojeździe ciężarowym nauki jazdy, jako mogącym mieć związek ze zdarzeniem.</p>	
zeznania Ł. M. (1)	Sąd dał wiarę powołanym zeznaniom tylko w części, to jest w zakresie jaki nie był sporny w sprawie tj. co do prowadzenia	

	<p>pojazdu w danym dniu, drogi przemieszczania się, warunków drogowych, w pozostałym zakresie zeznania te nie mogły być uwzględnione z powodów niżej wskazanych. Zeznania uznane za wiarygodne znajdowały potwierdzenie w zeznaniach T. S. (1)</p>	
zeznania T. S. (1)	<p>Sąd dał wiarę powołanym zeznaniom tylko w części, to jest w zakresie jaki nie był sporny w sprawie tj. co do prowadzenia pojazdu w danym dniu, drogi przemieszczania się, warunków drogowych, w pozostałym zakresie zeznania te nie mogły być uwzględnione z powodów niżej wskazanych. Zeznania uznane za wiarygodne znajdowały potwierdzenie w zeznaniach Ł. M. (1) i J. S., co do opon.</p>	
zeznania S. R.	<p>Zeznania tego świadka zasługiwały na uwzględnienie, wymieniony nie miał żadnego interesu w złożeniu zeznań określonej treści, jego depozycje znajdowały oparcie w dowodach z dokumentów, materiału fotograficznego. Świadek wszelkie okoliczności wyjaśnił, w szczególności co do miejsc zajmowanych przez uczestników wypadku. Jego zeznania były konsekwentne, jasne.</p>	

zeznania M. K.	Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne, wymieniony jako policjant nie miał żadnego interesu w obciążaniu oskarżonego, podawał co było mu wiadome. Relacje te odzwierciedlały dowody z dokumentów związanych z czynnościami podjętymi do wypadku, znajdowały również potwierdzenie w zeznaniach K. B..	
zeznania K. B.	Zeznania te należało ocenić w sposób tożsamy jak zeznania M. K., z tym że zeznania wykazywały zgodność z relacjami ostatnio wymienionego.	
zeznania J. S.	Zeznania jasne, świadek nie miał wiedzy odnośnie wypadku, podawał na okoliczności związane z ogumieniem. Zeznania te uznano za wiarygodne.	
informacja K.	bezsporne, wiarygodne, urzędowe pochodzenie	
informacja (...)	bezsporne, wiarygodne, urzędowe pochodzenie	
materiały poglądowe	dokumentacja fotograficzna bezsporna, sporządzona przez funkcjonariuszy Policji, nie kwestionowana przez strony	
protokoły oględzin	dokumentacja sporządzona przez uprawnione organy, sporządzona w sposób prawidłowy, zgodny z	

	<p>procedurą, z tym że w zakresie zabezpieczenia śladów traseologicznych, zawierająca nie dające się usunąć braki. Dowody nie kwestionowane przez strony.</p>	
<p>protokół badania stanu trzeźwości</p>	<p>bezsporne, wiarygodne, urzędowe pochodzenie, badanie przeprowadzone prawidłowo</p>	
<p>protokół zewnętrznych oględzin zwłok</p>	<p>bezsporne, wiarygodne, brak dowodów wskazujących na jakiegokolwiek nieprawidłowości w dokonanych czynnościach</p>	
<p>opinia sądowo - lekarska (...) w T.</p>	<p>opinia jasna, pełna, sporządzona z zasadami sztuki, nie kwestionowana w toku postępowania</p>	
<p>dokumentacja medyczna</p>	<p>nie kwestionowana, wiarygodna</p>	
<p>opinia sądowo - lekarska</p>	<p>opinia jasna, pełna, niesprzeczna, sporządzona z zasadami sztuki i wiedzy, nie kwestionowana w toku postępowania</p>	
<p>karta wypadku</p>	<p>nie kwestionowana, wiarygodna, z tym że zawierająca informacje o charakterze ogólnym i jako taka nie rozstrzygająca dla sprawy</p>	
<p>szkic ogólny</p>	<p>wiarygodny, sporządzony przez funkcjonariusza Policji, z tym że z uwagi na wymagany do zbadania</p>	

	odcinek drogi wymagający powtórnego sporządzenia, znajdujący oparcie w protokole oględzin miejsca wypadku	
dokumentacja fotograficzna szkic ogólny	dokumenty i materiał poglądowy sporządzony zgodnie z wymaganiami, według wskazań biegłego A., nie kwestionowany co do sposobu wykonania ani treści, wiarygodny i przydatny dla ustaleń	
opinia z badań	jasna, pełna, niesprzeczna, sporządzona zgodnie z wiedzą i doświadczeniem, nie kwestionowana , wiarygodna	
opinia z przeprowadzonych badań	jasna, pełna, niesprzeczna, sporządzona zgodnie z wiedzą i doświadczeniem, nie kwestionowana , wiarygodna	
protokół oględzin pojazdu	sporządzony w sposób prawidłowy, pełny, pozwalający na ustalenie stanu pojazdu i znajdujący odzwierciedlenie w opinii z badań technicznych	
opinia sądowo - psychologiczna	opinia jasna, pełna, rzeczowa, nie budząca wątpliwości co do fachowości i stanowiska biegłej, nie zawierająca sprzeczności, rzetelna, nie kwestionowana przez strony	
notatka	nie budząca wątpliwości co do pochodzenia i treści,	

	potwierdzona zeznaniami M. K.	
opinia pisemna i ustna biegłego P. A. - wariant II	<p>Opinie biegłego P. A. tak pisemną jak i ustną uznać należało za spełniające wymogi określone przepisem art. 201 k.p.k., nadto opinie te sprostają wymogom jakim winna odpowiadać opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego. Powołany biegły uwzględniając materiał osobowy, jak i rzeczowy wyróżnił dwie wersje zdarzenia. Zdaniem Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie tylko na to pozwalał. Jednocześnie biegły szczegółowo, w sposób jasny i pełny, przy uwzględnieniu możliwości jakie materiał dowodowy dawał, omówił poszczególne warianty. Opinie tego biegłego pozbawione były dowodowości, nieuprawnionych domniemań, czego nie ustrzegł się biegły W. A.. Nadto powołane opinie pozbawione były wad prawnych w postaci oparcia ustaleń o zeznania złożone przez oskarżonego w charakterze świadka. Biegły w sposób rzeczowy wskazał, iż w sprawie nie sposób było dokonać rozliczenia czasowo - przestrzennego wypadku albowiem znajdowało się zbyt wiele niewiadomych, które to uniemożliwiały. W szczególności jeśli chodzi o poruszanie</p>	

się pojazdu ciężarowego. Wszelkie wątpliwości biegły wyjaśnił na rozprawie, podkreślając przy tym z całą stanowczością, iż okoliczności wynikających z wyodrębnionych wariantów nie można mieszać, czego zdaje się nie rozumiał biegły A., tworząc wersję wypadku, która odpowiadała założonej przez niego tezie co do jego przebiegu. Biegły A. opiniując nie wykroczył poza swoje kompetencje. Wskazał, iż wersja podawana przez oskarżonego i R. N. była możliwa i wykluczyć jej nie można, przy czym dla tej wersji nie można przyjąć choćby przyczynienia się kierującego C.. Jednocześnie biegły odniósł się również do okoliczności związanych z możliwością reakcji obronnej oskarżonego na zaistniałą sytuację drogową, wskazał, że dla przyjętej wersji oskarżonego założyć należało, iż do zagrożenia doszło w czasie uniemożliwiający w pierwszej kolejności zwolnienie, nawet zatrzymanie bądź zjechanie z pasa ruchu . Na to wskazywały bowiem osobowe źródła dowodowe. Dla porządku podkreślić przy tym należy, iż zdjęcia przedłożone przez obrońcę oskarżonego, złożone zostały dla określonej

tezy dowodowej. Do tego również biegły się odniósł, uznając, że skoro zdjęcia mają przedstawiać zwyczajowy sposób poruszania się pojazdów ciężarowych, to nie wpływa to na treść opinii dla wersji oskarżonego. W przeciwnym razie oskarżony mając do dyspozycji określoną odległość mógłby wykonać manewry, które uchroniłyby przed wypadkiem, bądź zmniejszyłyby jego skutki. Biegły opiniując oparł się jedynie na pewnych i znanych danych, bądź danych które można było na podstawie rzeczowego materiału dowodowego ustalić. Podkreślił przy tym, że próby jakiegokolwiek symulacji przy trzech niewiadomych w postaci - prędkości zestawu ciężarowego, wielkości przemieszczenia poprzecznego i czasu zmiany kątowej przemieszczenia byłyby dowolne i w zależności od przyjętych danych za każdym razem wyniki byłyby inne. W przedmiotowej sprawie pojazdy jechały z nieustaloną prędkością, minęły się bezkontaktowo, nie wiadomo w którym miejscu, stąd możliwości opiniowania są ograniczone, ograniczają się w istocie do przedstawienia wariantów wynikających z osobowych źródeł dowodowych, które

	<p>pozwalają na dokonanie kinetycznych symulacji celem przedstawienia przemieszczania się samochodów po drodze. Co umożliwiło ustalenie, iż wersja oskarżonego była prawdopodobna, podobnie jak prawdopodobna była wersja poruszających się (...).</p>		
<p>2.2. <u>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	<p>zeznania Ł. M. (1)</p>	<p>Do zeznań powołanego świadka należało podejść z ostrożnością. Wymieniony był kierowcą pojazdu ciężarowego nauki jazdy. Jak podała R. N. (1) i oskarżony, to zachowanie tego pojazdu miało zmusić oskarżonego do podjęcia manewru obronnego, który zakończył się utratą panowania nad pojazdem. Wprawdzie wymieniony zeznawał w sposób zbieżny z T. S. (1), jednakże ten był instruktorem nauki jazdy znajdującym się w pojeździe i odpowiadał za zachowanie kursanta. Podkreślić należy, iż Ł. M. (1) podobnie jak T. S. (1) podali, że do minięcia z pojazdem C.,</p>	

który w ich ocenie jechał z nadmierną prędkością miało dojść na łuku drogi. Na rozprawie szczegółowo na to wskazali, poczynili szkice, które załączono do akt sprawy. Wówczas - jak wynikało z ich relacji samochód osobowy - po bezpiecznym wyminięciu miał złapać pobocze. To nie znajduje jakiegokolwiek potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. Do wypadku i do zjechania na pobocze przez C. doszło w znacznej odległości od podawanego przez tego świadka miejsca, za łukiem drogi i za skrzyżowaniem. Powyższego nie należałoby wiązać z samym wypadkiem, nadto oskarżony złapał pobocze w miejscu, które nie było widoczne z punktu widzenia świadka, oddalającego się przecież po łuku drogi. Nadto świadek zaprzeczył aby wskutek pojawienia się C. zmienił tor jazdy, złapał pobocze, podał, że trzymał się blisko prawej krawędzi jezdni. Powyższe nie znajduje wsparcia. Z zeznań R. N. jasno wynika, iż pojazd jechał środkiem jezdni, zjechał do osi. Powyższe jest zgodne ze sposobem poruszania się pojazdów ciężarowych na tej drodze, która jest wąska, w skrajni znajdują się drzewa, co wyklucza jazdę poboczem. W toku oględzin miejsca wypadku ujawniono ślady,

		<p>które przez biegłego W. A. (2) zostały zidentyfikowane jako pochodzące od pojazdu M., nie mniej jednak powyższe nie zostało w pełni potwierdzone. Na co wskazał również biegły A.. W toku czynności bezpośrednio po wypadku nie zabezpieczono powołanych śladów, utrwalono je jedynie w formie zdjęć. Nie dokonano szczegółowych oględzin ogumienia i weryfikacji pod względem zgodności śladów. W obecnym stanie rzeczy jest to niemożliwe, wyklucza powołanie opinii traseologicznej. Nie ma ani materiału dowodowego ani porównawczego. Na marginesie zauważyć należy, iż ślady te ujawniono jeszcze przed skrzyżowaniem patrząc od strony jazdy pojazdu ciężarowego, co przy przyjęciu wersji Ł. M. (1) nie znajduje jakiegokolwiek potwierdzenia i związku z wypadkiem, a na czym swoje założenia błędnie opierał biegły W. A. (2).</p>	
<p>zeznania T. S. (1)</p>	<p>Analizując zeznania tego świadka odwołać należy się do oceny zeznań Ł. M. (1). Wymieniony podobnie jak kursant wskazywał, że do wyminięcia doszło na łuku, co więcej świadek ten zaprzeczył jednocześnie aby pojazd</p>		

ciężarowy "łapał pobocze", gdyż w jego cenie nie było to możliwe z uwagi na warunki drogowe (drzewa, korony drzew nad jezdnią). W tym zakresie jego relacje sprzeczne były z zeznaniami Ł. M. (1). Poza poczynionym wyżej uwagami, które odnoszą się również do oceny zeznań T. S. (1), podkreślić należy, iż wymienieni w swoim opisywanym przez siebie zachowaniu, dużo uwagi poświęcili pojazdowi C. "odprowadzając go wręcz wzrokiem" aż do utraty z pola widzenia. Zważyć należy, iż droga, na której doszło do wypadku jest trudna z punktu widzenia kierującego. Instruktor, jak i kursant winni być skupieni na drodze, mieli świadomość na co wskazali, iż minięcie było bezkolizyjne, tym samym ich zeznania w tym zakresie mogą być uznane za tendencyjne, zmierzające do wykazania winy oskarżonego. Nie mniej jednak gdyby przyjąć, ich wersję zdarzeń, to uznać należałoby, że oskarżony po bezpiecznym pokonaniu łuku, po zwolnieniu (wskazywali na światła stop), po pokonaniu skrzyżowania bez żadnej przyczyny na prostym odcinku drogi stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w drzewo. Jak podał T. S. (1) od minięcia na łuku

	<p>do miejsca zdarzenia było 300 m. Z doświadczenia zawodowego wynika, iż reakcja kierującego jest reakcją na zagrożenie, choć nie można wykluczyć błędu w technice jazdy. W tym jednak zakresie uwzględnić należy opinię biegłego A., który wersji oskarżonego co do przebiegu zdarzenia nie wykluczył, a która to wersja wykluczała wersję T. S. (1) i Ł. M. (1). Świadek nie potrafił potwierdzić czy ujawniony na poboczu ślad pochodził od pojazdu M.. Podał, iż w pojeździe nie było rejestratora.</p>		
	<p>Opinia pisemna i ustna biegłego W. A. (2)</p>	<p>Przechodząc do oceny wyżej powołanych dowodów w postaci pisemnej i ustnej opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego, podkreślić należy iż opinia biegłego jest jednym z licznych możliwych do otrzymania w procesie karnym środków dowodowych, a jej przydatność w sprawie musi być oceniana na tle całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania. Tak jak każdy inny dowód opinia biegłego podlega swobodnej ocenie organu procesowego, oczywiście w granicach zakreślonych treścią art. 7 k.p.k.</p> <p>Kluczowy w omawianej materii przepis art. 201 k.p.k. wskazuje trzy kryteria oceny opinii, a mianowicie</p>	

kryterium jej pełności, oraz jasności i braku sprzeczności w samej opinii. Niepełność opinii oznacza przede wszystkim brak kompletności czy dokładności w opracowaniu i przedstawieniu wypowiedzi biegłego. Stan ten może też polegać na niepełności dokonanych przez eksperta badań. Jako niepełność wymienia się ponadto sytuacje, w której treść opinii nie pozwala na ocenę, czy biegły uwzględnił wszystkie istotne okoliczności oraz czy w pełni wykorzystał udostępniony mu materiał. Zdaniem najwyższej instancji sądowniczej opinia jest niepełna, jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które - zgodnie z zakresem posiadanych przez niego wiadomości specjalnych i udostępnionym mu materiałem dowodowym - może i powinien udzielić odpowiedzi albo też jeśli opinia nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej okoliczności lub nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen i poglądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 01.09.1975 r. - Z 24/75 - OSNKW z 1975 r., z. nr 12, poz. 172). Niejasność opinii - jak wskazał w ostatnio powołanym judykacie Sąd

Najwyższy - zachodzi wówczas, gdy sposób jej sformułowania nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich, lub też zawiera wewnętrzne sprzeczności, posługuje się nielogicznymi argumentami. Za niejasne uznaje się także opinie, których wnioski końcowe są nieścisłe i nie pozwalają ustalić ostatecznie poglądu biegłego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 maja 1998 r. - II KR 92/98 - OSNPG z 1989 r., z. 2, poz. 35). Natomiast sprzeczność wewnętrzna opinii zachodzi zarówno wówczas, gdy odpowiedzi na pytania sformułowane we wnioskach końcowych wzajemnie się wykluczają, jak też wówczas, gdy wnioski żadną miarą nie dadzą się pogodzić z wynikami badań zrelacjonowanymi w opinii.

Opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego powinna przede wszystkim przedstawiać - z uwzględnieniem wszelkich, wynikających z materiału dowodowego sprawy wariantów- tzw. rozliczenie czasowo - przestrzenne wypadku. Wybór jednego z wariantu dowodowego, według którego ocenione zostanie zawinienie (lub jego brak) oskarżonego należy do sądu, który decyzję swą

ma obowiązek uzasadnić w granicach chronionych treścią przepisu art. 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 listopada 1994 r. - III KRN 157/94 - OSNKW 1994 r., z. nr 11-12, poz. 71).

Opinie biegłego A. nie sprostaly powołanym nakazom. Opinie te uznać należy za niepełne, niejasne, sprzeczne, nie wskazujące na możliwe warianty zdarzenia. Nadto opinia pisemna zawiera wadę prawną – oparta jest bowiem o zeznania oskarżonego. Opinia pisemna, w ocenie Sądu, była jedyną podstawą do skierowania przeciwko K. N. aktu oskarżenia. Skoro zaś dowód ten nie mógł być uwzględniony odpadła podstawa oskarżenia wymienionego. Skutkiem czego przy uwzględnieniu pozostałych dowodów, ich oceny, była konieczność uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzuczonego mu czynu. W powołanych opiniach biegły A. w oderwaniu od materiału dowodowego przyjął, iż w sprawie możliwa jest tylko jedna wersja zdarzenia. Przy tym założył, iż jest to wersja, która stanowi kompilację wszelkich możliwych dowodów w sprawie, które biegły uwzględnił w taki sposób, aby odpowiadały przyjętej koncepcji co do przebiegu wypadku. Biegły uwzględnił materiał

dowodowy w sposób wybiórczy i dowolny. Co nie mogło zasługiwać na uwzględnienie. Biegły wątpliwości wynikających z przyjętych przez niego założeń nie potrafił wyjaśnić. Dla przykładu nie potrafił podać na jakiej podstawie przyjął, iż do minięcia się obu pojazdów doszło w miejscu, w którym ujawniono ślady. Oba pojazdy się poruszały, oba pojazdy przebyły określoną drogę, nie sposób zatem ze stu procentową pewnością stwierdzić, iż ślady które ujawniono w toku oględzin powstały w jednym czasie i pozostają w bezpośredni związku z wypadkiem, w szczególności zaś co do śladów ciężarówki. Biegły w tym zakresie wyszedł poza swoje kompetencje, nie jest bowiem biegły traseologiem, stąd nie mógł wypowiadać się z całą pewnością co do pochodzenia tych śladów. Przy tym, sam przyznał, że „gdyby tych śladów nie ujawniono na drodze, to moglibyśmy dywagować cały dzień i do niczego byśmy nie doszli”. Przyjmując swoją wersję wypadku biegły z jednej strony założył wersję świadków M. i S. - co do techniki jazdy oskarżonego, z drugiej zaś strony zignorował ich depozycje - co do miejsca mijania. Po drugie wykluczył wersję R. N., iż zachowanie oskarżonego wynikało ze zjechania

zestawu ciężarowego do osi jezdni, przyjął jednak jej twierdzenia co do miejsca mijania. To nie mogło zasługiwać na aprobatę, dyskwalifikowało opinie. Nadto biegły A. w części wszedł w kompetencje Sądu, dokonał bowiem oceny osobowego materiału dowodowego. Dla przykładu wskazać należy choćby wykluczenie możliwości zjechania M.- a do środka jezdni z uwagi na wykluczenie tego przez świadków M. i S.. Co do kolejności zjazdu na pobocze biegły wskazał, że prawdopodobnie pierwszy zjechał M.. Biegły A. takiej możliwości nie wykluczył, wskazał jednak, że w zależności od przyjętej prędkości pojazdów możliwe jest, że pierwszy na pobocze zjechać miał C.. Biegły A. tego nie dostrzegł, przyjmując w całości za wiarygodną wersję świadków- M. i S., którzy wskazywali na prędkość M.-a rzędu 45 km/h. Nie można jednak wykluczyć większej prędkości, na co wskazywał oskarżony. Zdaniem Sądu analizując opinię tego biegłego z opinią biegłego A. i pozostałymi dowodami nie można przyjąć, iż tylko ślady wskazują jaki był przebieg wypadku. Materiał dowodowy oceniać należy kompleksowo i we wzajemnym powiązaniu. Oczywiście jest, że może

		<p>uczynić to tylko Sąd, jednakże biegły winien sformułować tyle wersji ile jest możliwe w sprawie. Nie sposób przyjąć, iż tylko ślady rozstrzygają, skoro nie wiemy kiedy i w jakich okolicznościach powstały, trzeba posilkować się osobowym materiałem dowodowym. Opinie są również sprzeczne wewnętrznie. Biegły z jednej strony podaje, że nie znamy prędkości pojazdu M., z drugiej że była ona mniejsza niż C., mimo tej niewiadomej biegły ustala i rozlicza czasowo - przestrzennie wypadek. Biegły nie potrafił jasno wyjaśnić na jakiej podstawie przyjął, iż ślady na poboczu, które zidentyfikował jako pochodzące od M.-a nie zostały najechane przez ślady przyczepy. Uzasadził to dopiero biegły A.. Z tych względów wobec taki licznych mankamentów opinii tych w sprawie nie można było uwzględnić.</p>	
1.2.1	zeznania Ł. M. (1)	jak wyżej	
zeznania T. S. (1)	jak wyżej		
opinia pisemna i ustna biegłego P. A. - wariant II	opinie uznane za wiarygodne, pozwalające na przyjęcie -jako możliwej wersji oskarżonego co do przyczyn zaistnienia wypadku, jedyne co to biegły wykluczył powypadkowe przemieszczenie pojazdu		

	C. w sposób wskazany przez oskarżonego. W całości odwołać należy się do poczynionych wyżej uwag odnośnie wartości dowodowej tych opinii.		
oświadczenie	wiarygodne, potwierdzone zeznaniami złożonymi przez R. N.		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	I	K. N.
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>Występku stypizowany w art. 177§1 k.k. dopuszcza się ten, kto naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art. 157§1 k.k. tj. doznała naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia innego niż określony w art. 156§1 k.k. Jeśli następstwem wypadki jest śmierć innej osoby sprawca odpowiada na podstawie §2 art. 177 k.k.</p> <p>Przedmiotem ochrony występku stypizowanego w art. 177§1 k.k. jest bezpieczeństwo w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, a ubocznym</p>			

przedmiotem ochrony jest życie i zdrowie.

Zasady bezpieczeństwa w ruchu określają warunki bezpiecznego ruchu i stanowią konkretyzację ogólnych reguł zasad ostrożności w zakresie ruchu drogowego. Reguł te obejmują normy gwarancyjne, których przestrzeganie wyłącza lub znacznie ogranicza niebezpieczeństwo istniejące w ruchu. Zasadami bezpieczeństwa w ruchu są reguły ogólne i szczególne określające warunki bezpieczeństwa, i są to przede wszystkim reguły wyrażone wprost w przepisach regulujących porządek i bezpieczeństwo w ruchu. W tym zakresie wymienić można m.in. ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2003 r., Nr 58, poz. 515 ze zm.). Istnieją również reguły nieskodyfikowane w sposób szczególny a wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu. (tak w uchwale z 28 lutego 1975 r., w sprawie V KZP 2/74, OSNKW 1975, Nr 3-4, poz. 33). Każdy kierowca obowiązany jest do prowadzenia pojazdu z należytą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia

maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymania się od czynności, które mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć.

Art. 177 k.k. zawiera w sobie dwie klauzule nieumyślności. Pierwszą w odniesieniu do zasad bezpieczeństwa w ruchu, drugą dotyczącą skutku. O charakterze całego przestępstwa jako nieumyślnego decyduje ta druga klauzula. Umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym zachodzi wtedy, gdy sprawca świadomie postępuje wbrew zakazom lub nakazom, co w konsekwencji staje się przyczyną spowodowania skutków określonych w art. 177 k.k. Nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym może zdarzyć się zwłaszcza wtedy, gdy dokonanie określonego manewru jest wynikiem błędnej oceny istniejącej sytuacji w ruchu.

Jeżeli pokrzywdzonym jest wyłącznie osoba najbliższa, ściganie przestępstw z art. 177§1 k.k. następuje na jej wniosek.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy zważyć należy w pierwszej kolejności, iż R. N.

(2) - osoba najbliższa dla oskarżonego w rozumieniu przepisów (siostra) nigdy wniosku o ściganie oskarżonego nie złożyła.

Przechodząc od rozważań teoretycznych na grunt sprawy będącej przedmiotem rozpoznania Sąd doszedł do przekonania, iż na podstawie materiału dowodowego

zgromadzonego w sprawie nie można oskarżonemu w sposób pewny, nie budzący wątpliwości – a zatem bezwzględnie wymagany – przypisać winy w zakresie stawianego jemu aktem oskarżenia zarzutu. W sprawie zgromadzono wszelkie możliwe dowody. Zarówno w toku postępowania

przygotowawczego, jak i w postępowaniu sądowym nie zdołano ustalić bezpośrednich świadków zdarzenia, jedynym

świadkiem była R. N.

(1). Na podstawie jej zeznań winy oskarżonemu przypisać nie sposób. W sprawie na podstawie osobowych źródeł

dowodowych rysowały się dwie wersje zdarzenia, żadnej wykluczyć nie było sposób, żadna z nich nie została uznana za nieprawdopodobną.

Wersje te – opisane przez biegłego A. oparte zostały – odpowiednio I o zeznania świadków Ł. M. (1) i T. S. (1); II

o wyjaśnienia oskarżonego i zeznania R. N.. Co do oceny poszczególnych oświadczeń procesowych odwołać należy się do wyżej poczynionych uwag. Wersja I była możliwa na co wskazał biegły, jednakże wymieniony nie był uprawniony do oceny zeznań świadków, natomiast zeznania wymienionych budziły wątpliwości co do ich wiarygodności, zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Wersja II również była możliwa. Z punktu widzenia całokształtu dowodów, relacje oskarżonego jak i R. N. znajdowały oparcie w materiale dowodowym rzeczowym (ślady ustalone jako pochodzące od C.), logice, doświadczeniu życiowym. Oczywiście można byłoby założyć, iż oskarżony – młody i niedoświadczony kierowca popełnił błąd w technice jazdy, który skutkował wypadkiem, jednakże byłoby to założenie dowolne. Z tej wersji wynikało bowiem, że oskarżony zareagował na zagrożenie wywołane przez pojazd ciężarowy i nie można mu przypisać nawet przyczynienia się do wypadku. Podjął jedyny możliwy manewr, który okazał się nieskuteczny z uwagi na różnice wysokości jezdni względem pobocza, co skutkowało utratą panowania nad pojazdem. W sprawie istniało szereg

danych niepewnych, czy nawet niewiadomych, co uniemożliwiło dokonanie rekonstrukcji wypadku. Po pierwsze nie zidentyfikowano śladów na poboczu, w szczególności jeśli idzie o ślady nie pochodzące od C. czyli ślady żłobienia bezpośrednio przed uderzeniem w drzewo. Jednakże nawet gdyby założyć – jak uczynił to biegły A., a rozważał biegły A., iż ślady te miały związek z wypadkiem i pochodziły od C. i M.-a, to w tym zakresie nie można tracić z pola widzenia, iż ślady te w istocie potwierdzały wersję oskarżonego. A to w tym zakresie, jeśli przyjąć by większą od deklarowanej przez Ł. M. i T. S. prędkość zestawu ciężarowego, iż pierwszy na pobocze w reakcji na stan zagrożenia zjechał oskarżony. Ślady te w ogóle nie tłumaczą wersji Ł. M. (1) i T. S. (1), a tłumaczą jedynie wersję biegłego A., który wobec braku możliwości rozliczenia czasowo – przestrzennego wypadku, wersji takiej nie mógł przedstawić. Wątpliwości co do śladów rozwiać się nie da, brak jest bowiem materiału dowodowego, porównawczego. W tym zakresie postępowanie przygotowawcze nie było pełne. Dalej nie jest znana prędkość zestawu ciężarowego, co wyklucza rozliczenie

wypadku przez biegłego. Można się posiłkować oświadczeniami świadków i oskarżonego, a te są różne. Tych danych też nie można obecnie ustalić, podobnie jak nie można było ich ustalić w czasie zbliżonym do wypadku. Aby poczynić ustalenia należałoby co do sekundy znać czas wypadku i pozycję pojazdów względem siebie. Takich dowodów nie ma. Nie można zatem pojazdów pozycjonować względem siebie, ustalić czasu naniesienia śladów. Powyższe uniemożliwia ustalenie czy manewr oskarżonego był prawidłowy, tym samym oprócz można się jedynie na jego oświadczeniach jak i oświadczeniach R. N., iż wykonany przez oskarżonego manewr był jedyny możliwy i bezwzględnie konieczny. Jednocześnie brak jest jakichkolwiek obiektywnych danych aby przyjąć, iż bezpośrednio przed wypadkiem oskarżony przekroczył dopuszczalną prędkość, nie zachował wymaganej ostrożności. Wersja kierowcy M.-a i instruktora w żaden sposób nie tłumaczyła wypadku, takie wytłumaczenie można dostrzec natomiast w wersji oskarżonego i jego siostry. Tym samym, posiłkując się treścią przepisu art. 5§2 k.p.k. nakazującego wszelkie

<p>wątpliwości poczytywać na korzyść oskarżonego Sąd przyjął wersję przez niego podawaną. Wobec istniejących wątpliwości, przy niemożności ich rozwiania, Sąd zobligowany był do przyjęcia wersji najbardziej dla oskarżonego korzystnej, przy czym była to wersja jak najbardziej możliwa, a przy przyjęciu tej wersji brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, choćby w nieumyślnym zakresie, co skutkowało musi jego uniewinnieniem.</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>5. Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>6. inne zagadnienia</p>			

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Pozostały materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy nie miał szczególnie doniosłego znaczenia, jednakże nie budził on wątpliwości Sądu co do jego wiarygodności.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II</p>	<p>art. 632 pkt 2 k.p.k. - w razie uniewinnienia oskarżonego koszty procesu ponosi Skarb Państwa</p>	
<p>7. Podpis</p>		
<p>Sędzia Sylwia Rolirad - Majewska</p>		